

Катъ нея друга хубавица
 Едва ли има въ тоя свѣтъ,
 Но нивга гордия поетъ
 Не ще обикне тазъ дѣвица.

II

Кога приказува съ уста,
 Що кичатъ бѣли маргарити,
 То нейни думи сладовити
 Омайватъ сичкитѣ сърдца.

Въвъ нея грѣйтъ чувства нѣжни
 И поетически мечти
 И пламенно сърдце тупти
 Подъ тие гърди бѣлоснѣжни.

Но моя родъ е страненъ ней
 И мойта родина прѣмила:
 Тя въ другий край се е родила,
 За други небеса милѣй.

Тя съ хладнокрѣвие ме слуша
 България! кога рѣчъ,
 Кога сълизитѣ ми тѣчжтъ
 Тя не страдае, не въздиша.

Що думамъ? Мой распаленъ зовъ
 Въ душата ѣ отзивъ не намира